

Instagram: stela\_knjige  
Facebook: stela  
**[www.stelaknjige.rs](http://www.stelaknjige.rs)**

NASLOV ORIGINALA  
Ana Huang  
KING OF GREED (Kings of Sin #3)

Copyright © 2023 by Ana Huang  
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2025

ZA IZDAVAČA  
Marko Sabovljević

UREDNIK  
Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA  
Lidija Cenić

DIZAJN KORICA  
Siniša Subotić

SLOG I PRELOM  
Studio Znak

ŠTAMPA  
Alpha print, Zemun

TIRAŽ  
1.000

IZDAVAČ  
Publik praktikum, imprint Stela  
Dobrovoljačka 10/I, Zemun  
office@publikpraktikum.rs  
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA  
2025

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

# KRALJ POHLEPE

ANA HUANG

*Prevela sa engleskog*  
Jelena Radojičić

**Stela**



Da znate svoju vrednost i nikada ne pristanete  
na manje nego što zaslužujete.



# *Plejlista*

*Million Dollar Man* – Lana Del Rey

*Cold* – Maroon 5 feat. Future

*Same Old Love* – Selena Gomez

*Love Me Harder* – Ariana Grande & The Weekend

*Unappreciated* – Cherish

*Just Give Me a Reason* – Pink feat. Nate Ruess

*Dancing with a Stranger* – Sam Smith & Normani

*Without You* – Mariah Carey

*Love Don't Cost a Thing* – Jennifer Lopez

*We Belong Together* – Mariah Carey

*Revival* – Selena Gomez

*Two Minds* – Nero

*Lose You to Love Me* – Selena Gomez

*Amor I Love You* – Marisa Monte



# 1.

## *Alessandra*



### NEKADA DAVNO, VOLELA SAM SVOG MUŽA.

Njegovu lepotu, ambiciju, inteligenciju. Poljsko cveće koje bi mi ubrao na povratku iz treće smene i nežne poljupce koje mi je spuštao niz rame dok sam tvrdoglavo odbijala da se probudim na zvuk alarma.

Ali od tog *nekada davno* nije ostalo ni traga i sada, dok sam ga posmatrala kako ulazi u stan prvi put posle nekoliko nedelja, osećala sam samo tupu, duboku bol tamo gde je nekad živela ljubav.

„Rano si stigao”, rekla sam iako se bližila ponoć. „Kako je bilo na poslu?”

„Dobro.” Dominik je skinuo kaput i otkrio besprekorno sivo odeo i belu košulju. Sve je bilo šiveno po meri i koštalo po nekoliko hiljada dolara. Samo najbolje za Dominika Davenporta, takozvanog kralja Volstrita. „Posao ko posao.”

Rutinski mi je poljubio usne. Srce mi se steglo kad mi je poznata nota citrusa i sandalovine dodirnula čula. Koristio je isti parfem otako sam mu ga poklonila pre deset godina, na prvom zajedničkom putovanju u Brazil. Nekad sam tu doslednost smatrala romantičnom, ali cinik koji se probudio u meni šaputao je da je to samo zato što ga je mrzelo da traži novi miris.

Dominik nije mario ni za šta što mu nije donosilo novac.

Bacio je pogled na čaše od vina sa otiscima karmina i ostatke kineske hrane na stolu. Kućna pomoćnica nam je bila na odmoru, a ja sam bila usred raspremanja kad je Dominik stigao.

„Imala si goste?“, pitao je gotovo nezainteresovano.

„Samo devojke.“ Proslavile smo finansijski uspeh mog malog biznisa s presovanim cvećem, koji uskoro puni dve godine, ali nije imalo svrhe da to podelim s mužem. „Trebalo je da izađemo na večeru, ali u poslednjem trenutku smo odlučile da ostanemo ovde.“

„Fino.“ Dominik je već bio na telefonu. Držao se strogog pravila da ne čita mejlove uveče, pa je verovatno pratio azijska tržišta.

U grlu mi se vezao čvor.

Još je bio jednako zapanjujuće zgodan kao onog dana kad sam ga prvi put videla u biblioteci na faksu. Tamnoplava kosa, modre oči, lice kao isklesano, uvek ozbiljno. Nije se često osmehivao, ali to mi se dopadalo. Nije se folirao; kad bi se nasmešio, bilo je to iskreno.

Kad smo se poslednji put nasmešili jedno drugom kao nekada?

Kad me je poslednji put dodirnuo? Ne zbog seksa već onako, samo da osetim da mu je stalo.

Čvor se stegao i ostajala sam bez vazduha. Progutala sam knedlu i naterala usne da se iskrive u osmeh. „Kad smo kod večere, ne zaboravi na put ovog vikenda. Imamo rezervaciju u petak uveče u Vašingtonu.“

„Neću“, tapkao je nešto po ekranu.

„Dome“, rekla sam odlučnije. „Važno je.“

Godinama sam trpela propuštene izlaske na večeru, otkazana putovanja, prekršena obećanja, ali desetogodišnjica braka bila je nešto posebno. Nešto što se ne propušta.

Dominik je napokon podigao pogled. „Neću zaboraviti. Obećavam“, nešto mu je zaiskrilo u očima. „Već deset godina. Ko bi rekao.“

„Da“, lice me je bolelo od usiljenog osmeha. „Vreme leti.“ Zastala sam, pa dodala: „Jesi li gladan? Mogu da podgrejem nešto, pa da mi ispričaš kako ti je protekao dan.“

Imao je lošu naviku da zaboravlja da jede kad radi. Poznajući ga, verovatno od ručka nije uzeo ništa sem kafe. Nekada, kad je tek pokretao firmu, dolazila sam mu u kancelariju da ga nateram da ruča, ali ti odlasci su prestali kad je *Davenport kapital* procvetao, a on postao previše zauzet.

„Ne, moram još nešto da obavim s klijentima. Ješću kasnije.” Ponovo se zagledao u telefon, duboko namršten.

„Ali...”, *mislila sam da si završio s poslom za danas. Zar nisi zato došao kući?*

Progutala sam pitanje. Nema smisla postavljati pitanja na koja unapred znaš odgovor.

Dominik nikada ne završava s poslom. To je bila ljubavnica zahtevnija od svih.

„Nemoj me čekati. Biću još neko vreme u radnoj sobi.” Usnama mi je okrznuo obraz u prolazu. „Laku noć.”

Nestao je pre nego što sam stigla da odgovorim. „Laku noć.”

Reči su odjeknule kroz našu raskošnu, praznu dnevnu sobu. Prvi put posle ko zna koliko vremena dočekala sam ga budna, a završili smo razgovor pre nego što smo ga i započeli.

Zatreptala sam da odagnam neprijatno peckanje suza. Pa šta ako mi je muž kao stranac? I *sama sebi* ponekad delujem strano kad se pogledam u ogledalo.

Na kraju krajeva, bila sam udata za jednog od najbogatijih ljudi sa Volstrita, živela u stanu o kakvom mnogi mogu samo da sanjaju i imala mali, ali uspešan posao na koji sam bila ponosna. Nisam imala nijedan dobar razlog za plač.

*Saberi se.*

Duboko sam udahnula, ispravila se i pokupila prazne kutije s kineskom hranom. Do trenutka kad sam završila s raspremanjem, pritisak iza očiju je nestao kao da ga nikad nije ni bilo.

## 2.

# *Dominik*



PREMA STAROJ IZRECI, LOŠE STVARI DOLAZE U SERIJAMA PO TRI i da nisam toliko prezirao sujeverje, možda bih i poverovao u to posle ovako usranog dana.

Prvo nam je idiotski tehnički kvar tog jutra resetovao ceo sistem mejlova i kalendara, pa smo satima pokušavali to da sredimo.

Zatim je jedan od najboljih trejdera dao otkaz jer je „izgoreo” i „pronašao svoj pravi poziv”, ni manje ni više nego da bude jebeni instruktor joge.

I na kraju, sat vremena pre zatvaranja američkog tržišta procurila je vest da je firma u kojoj imamo ogroman ulog pod istragom Komisije za hartije od vrednosti. Akcije su počele da tonu, što je značilo da vrednost našeg uloga opada iz minuta u minut, a moji planovi da ranije izađem s posla raspali su se brže od papirnate maramice u veš-mašini. Kao izvršni direktor velikog finansijskog konglomerata, nisam imao luksuz da upravljanje krizom prepustim nekom drugom.

„Da čujem izveštaj.” Brzim korakom sam za trideset sekundi iz svoje kancelarije stigao do sobe za hitne sastanke, troja vrata dalje. Mišići su mi bili toliko napeti da je pravo čudo što nisu počeli da se grče. Za nekoliko minuta izgubio sam milione i nisam imao vremena da okolišam.

„Priča se da se Komisija ovog puta baš nameračila.” Kerolajn, šefica kabineta, bez problema je pratila moj tempo. „Novi predsednik

hoće da ostavi upečatljiv prvi utisak. A šta je bolje od toga da se direktno suprotstavi jednoj od najvećih banaka u zemlji?”

Jebem ti život. Ti novi uvek naprave štetu kao slon u prodavnici porculana. Imao sam dobar odnos s prethodnim predsednikom, ali ovaj novi mi je postao prava muka, a tu je tek tri meseca.

Pogledao sam na sat dok sam otvarao vrata sale za sastanke Izvršnog odbora. Petnaest do četiri. Trebalo je u šest da poletim za Vašington sa Alesandrom. Ako budemo brzo završili, pa krenem pravo ka aerodromu umesto da svratim kući kao što sam planirao, još sam mogao da stignem.

*Dođavola.* Zašto je baš sada, na dan naše godišnjice braka, morao sve da digne u vazduh?

Seo sam na čelo stola i posegnuo za upaljačem. Postalo je instinktivno; više nisam ni razmišljao o tome. „Dajte mi brojke.”

Misli o Vašingtonu i letovima raspršile su se dok sam palio i gasio upaljač, a moj tim raspredao o tome da li je bolje da se povučemo iz banke ili sačekamo da prođe oluja. U ovakvim situacijama nema mesta za lične probleme, a utešna težina srebrnog upaljača držala me je usredsređenog na zadatak, a ne na zloslutne šapate u glavi.

Oni su uvek bili tu i punili mi glavu sumnjama da mi malo fali da sve izgubim. Da sam predmet podsmeha i da ću to uvek biti – dete iz hraniteljske porodice koje je biološka majka napustila i koje je dva puta ponavljalo šesti razred.

„Problematican učenik”, vajkali su se nastavnici.

„Idiot”, rugali su se vršnjaci.

„Lenština”, uzdisali su pedagozi.

Ti glasovi bili su najglasniji u trenucima krize. Vlasnik sam višemilijarderskog carstva, ali svakog dana idem kroz hodnike s mišlju da sve može da se sruši u sekundi.

*Klik. Klik. Klik. Klik.* Ubrzano paljenje upaljača pratilo je tempo mog lupanja srca.

„Gospodine.” Kerolajnin glas se probio kroz zujanje u mojim ušima. „Kakva je vaša odluka?”

Zatreptao sam pokušavajući da oteram neželjena sećanja sa ivica svesti. Slika sobe se izoštrila, a pred očima su mi se pojavila napeta lica mog tima. Čekali su moj odgovor.

Neko je u međuvremenu pokrenuo prezentaciju iako sam nebrojeno puta rekao da mrzim slajdove. Sa desne strane bila je utešna mešavina grafikona i brojki, ali leva je bila ispunjena dugim stavkama.

Rečenice su mi igrale pred očima. Nisu izgledale kako treba; bio sam siguran da je moj mozak dodao neke reči, a neke izbrisao. Vrat mi je goreo, a srce tako besno tuklo da mi se činilo da će se probiti kroz grudi i zbrisati sve reči sa ekrana u jednom potezu.

„Šta sam rekao za format prezentacije?“, jedva da sam čuo sopstveni glas od buke u glavi koja je iz sekunde u sekundu postajala sve glasnija, a jedino me je bolno stezanje upaljača u ruci držalo da se ne raspadnem. „Bez. Stavki.“

Izgovorio sam te reči kroz zube, a u celoj prostoriji je zavladala potpuna tišina.

„I... izvinjavam se, gospodine.“ Analitičar koji je izlagao bio je bleđ kao krpa. „Moj asistent...“

„Boli me uvo za tvog asistenta“, ponašao sam se kao kreten, ali nisam imao luksuz da osećam krivicu zbog toga. Ne kad mi se stomak okretao, a migrena već ključala slepoočnice.

*Klik. Klik. Klik. Klik.*

Okrenuo sam glavu i usredsredio se na grafikone. Promena fokusa, uz ritam upaljača, uspeła je da me smiri toliko da sam opet mogao jasno da razmišljam.

*Komisija. Pad akcija. Šta da radimo sa ulogom.*

Nisam mogao u potpunosti da se oslobodim osećaja da ću jednog dana toliko zabrljati da ću uništiti sve što imam, ali to neće biti ovaj dan.

Znao sam šta mi je činiti i dok sam izlagao strategiju za zadržavanje pozicije, potisnuo sam sve druge glasove u glavi – uključujući i onaj koji mi je govorio da sam zaboravio nešto proketo važno.

### 3.

## Alessandra



#### NEĆE DOĆI.

Sedela sam u dnevnoj sobi i potpuno zaleđena posmatrala kako minuti prolaze. Prošlo je osam. Trebalo je da krenemo za Vašington pre dva sata, ali nisam ni videla ni čula Dominika otkako je tog jutra otišao na posao. Moji pozivi su preusmeravani na govornu poštu, a nisam htela da zovem njegovu kancelariju kao neka slučajna poznanica koja moli za minut vremena slavnog Dominika Davenporta.

Dođavola, žena sam mu. Ne bi trebalo da ga jurim i nagađam gde je. Opet, nisam morala da budem genije da shvatim šta u tom trenutku radi.

*Radi.* Uvek radi. Čak i na našu desetogodišnjicu. Iako sam naglasila koliko nam ovo putovanje znači.

Konačno sam imala dobar razlog da zaplačem, ali suze nisu dolazile. Osećala sam se samo... obamrlo. Negde u sebi očekivala sam da će zaboraviti ili odložiti put, i zar to nije ono najtužnije?

„Gospođo Davenport!“ u sobu je ušla naša kućna pomoćnica Kamila s naramkom sveže opranih čaršava. Vratila se sa odmora sinoć i provela ceo dan sređujući penthaus. „Mislila sam da ste već otišli.“

„Nisam“, glas mi je zvučao čudno, šuplje. „Mislim da ipak nigde ne idem ovog vikenda.“

„Zašto...“, zastala je, a njen pogled zaustavio se na koferu pored kauča i moje ruke kojima sam grčevito stezala kolena. Njeno oblo, majčinsko

lice raznežila je mešavina saosećanja i sažaljenja. „Ah. U tom slučaju, spremiću vam večeru. Mokeku. Vaše omiljeno jelo, može?”

Ironično, upravo mi je tu riblju čorbu kuvala nekadašnja kućna pomoćnica kad bih patila zbog nekog dečka. Nisam bila gladna, ali nisam imala snage za raspravu.

„Hvala, Kamila.”

Dok je žurno odlazila u kuhinju, pokušavala sam da saberem mi-sli u haosu koji mi se kovitlao kroz glavu.

*Da otkážem sve rezervacije ili da sačekam? Da li samo kasni ili uopšte ne ide na put? Źelim li više uopšte da idem, čak i ako on hoće?*

Trebalo je da zajedno provedemo vikend u Vašingtonu, gde smo se upoznali i venčali. Sve sam isplanirala – večera u restoranu s našeg prvog deĳta, apartman u prijatnom malom hotelu, bez telefona i posla. Trebalo je da to bude putovanje za *nas*. Kako se naš odnos iz dana u dan sve više raspadao, nadala sam se da će nas to ponovo zbli-žiti. Da ćemo se ponovo zaljubiti kao nekada davno.

Ali shvatila sam da je to nemoguće jer nijedno od nas više nije bilo kao nekada. Dominik više nije bio onaj momak koji se sto puta posekao na papir da bi mi napravio origami verzije omiljenog cveća za rođendan, a ja nisam bila ona devojka koja je gledala svet širom otvorenih očiju, puna snova i nade.

*„Još nemam novca da ti kupim sve cveće koje zasluŹuješ”, rekao je tada tako ozbiljno i svećano da sam se nasmejala kontrastu između njegovog tona i tegle šarenih papirnatih cvetova u rukama. „Pa sam ga napravio.”*

*Zastao mi je dah u grlu. „Dome...”*

*Sigurno je bilo nekoliko stotina cvetova. Nisam htela ni da mislim o tome koliko mu je vremena trebalo da ih sve napravi.*

*„Srećan rođendan, amor.” Usne su mu se zadržale na mojima u du-gom, slatkom poljupcu. „Jednog dana ću ti kupiti hiljadu pravih ruŹa. Obecavam.”*

To je obećanje ispunio, ali je hiljadu drugih prekršio.

Jedna slana kap napokon mi se spustila niz obraz i trĳla me iz obamrlosti.

Ustala sam. Dah mi je bio plitak kad sam brzim korakom krenula ka najbližem kupatilu. Kamila i osoblje su bili previše zauzeti da bi primetili moj tihi slom, ali sama pomisao da plačem usred dnevne sobe, okružena prtljagom koji nigde neće otići i nadama koje su se već previše puta raspršile, bila je nepodnošljiva.

*Obična glupača.*

Šta me je navelo da pomislim da će ove večeri biti drugačije? Naša godišnjica mu je verovatno značila koliko i bilo koja večera petkom uveče.

Tup bol pretvorio se u oštrice dok sam za sobom zaključavala vrata kupatila. Iz ogledala me je gledao moj odraz. Smeđa kosa, plave oči, preplanuo ten. Izgledala sam kao i uvek, ali nisam prepoznavala sebe. Kao da je neka neznanka navukla moje lice.

Gde je ona devojka koja se suprotstavila majčnim snovima da postane manekenka i insistirala da studira? Ona koja je bila puna radosti i optimizma, i koja je jednom ostavila dečka jer je zaboravio njen rođendan? Ta devojka nikada ne bi sedela i čekala muškarca. Imala je ciljeve i snove, ali negde usput sve je to ostalo po strani, progutano težinom ambicije njenog muža.

Dok bih mu udovoljavala, organizovala prave večere i povezivala se s pravim ljudima, bila bih mu korisna. To što sam mu godinama pomagala da ostvari svoje snove značilo je da ja nisam živela već služila svrsi.

Alesandra Ferreira je nestala, zamenila ju je Alesandra Davenport. Supruga, domaćica, pripadnica visokog društva. Neko čiji identitet postoji samo u braku sa *onim* Dominikom Davenportom. Sve što sam radila poslednjih deset godina bilo je zbog njega, a nije se udostojio ni da me pozove i kaže da će zakasniti na jebenu godišnjicu.

Brana je pukla.

Jedna suza pretvorila se u dve, pa u tri, pa u čitavu poplavu, sručila sam se na pod i zaplakala. Svaki slom, svako razočaranje, svaki komadić tuge i gorčine koji sam godinama potiskivala slili su se u reku boli protkanu besom. Toliko sam toga godinama gušila u sebi da sam se plašila da ću se udaviti u talasima sopstvenih emocija.

Hladnoća tvrdih pločica polako mi se uvlačila pod kožu. Prvi put posle ko zna koliko vremena dopustila sam sebi da sve *osetim* – i s tim je došla zaslepljujuća jasnoća.

Nisam više mogla ovako.

Nisam mogla da provedem ostatak života kao zombi, pretvarajući se da sam srećna. Morala sam da preuzmem kontrolu nad svojim životom – čak i ako to bude značilo da ću morati da uništim ovaj koji trenutno imam.

Bila sam prazna i slomljena, rasuta u milion komadića koji su pre više boleli da bih ih sakupljala.

Jecaji su se postepeno smirili, pa sasvim stali i pre nego što sam stigla da se predomislim, podigla sam se s poda i izašla u hodnik. U stanu je tokom cele godine temperatura bila savršena dvadeset tri stepena, ali mene su prolazili sitni drhtaji dok sam iz spavaće sobe uzimala sve što mi je bilo potrebno. Ostale stvari su mi već bile spakovane u dnevnoj sobi.

Nisam dozvolila sebi da razmislim. Inače bih se povukla, a sada to sebi više nisam mogla da priuštim.

Poznati sjaj privukao mi je pažnju dok sam podizala ručku kofera. Zagledala sam se u burmu, i novi talas oštre boli prošao mi je kroz grudi dok me je prsten posmatrao, kao da me moli da još jednom razmislim.

Zastala sam samo na tren, pa stisnula zube, skinula prsten s ruke i spustila ga pored slike s našeg venčanja na polici iznad kamina.

Onda sam uradila ono što je odavno trebalo da uradim.

Otišla sam.